

Gf.IV.30.319/2015/10.

A Debreceni Ítéltábla a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Adóigazgatósága (CÍME, ügyintéző: dr. Papp László jogtanácsos) által képviselt FELPERES NEVE (FELPERES CÍME) felperesnek - a dr. Dombi Sándor ügyvéd (CÍME) által képviselt I.R. ALPERES NEVE (I.R. ALPERES CÍME) I.r., II.R. ALPERES NEVE (II.R. ALPERES CÍME) II.r., valamint a perben személyesen eljáró III.R. ALPERES NEVE (III.R. ALPERES CÍME) III.r. alperesek ellen vezető tisztségviselő mögöttes felelősségének megállapítása iránt indított perében a Nyíregyházi Törvényszék 2015. március 10. napján meghozott 2.G.15-14-040003/37. számú ítélete ellen az I.r. és II.r. alperesek részéről 38. sorszámon előterjesztett fellebbezés alapján indult másodfokú eljárásban - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság - keresetet részben elutasító - ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett rendelkezéseit pedig részben, akként változtatja meg, hogy mellőzi az I.r. és II.r. alperesekkel szembeni megállapításra vonatkozó rendelkezéseket; az alperesek által fizetendő eljárási illeték összegét 680 946 (Hatszáznyolcvanezer-kilencszáznegyvenhat) Ft-ra leszállítja, egyebekben pedig az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi az I.r. és II.r. alpereseket, hogy fizessenek meg egyetemlegesen a felperesnek 15 napon belül 100 000 (Egyszázezer) Ft másodfokú perköltséget, az államnak pedig - az állami adóhatóság felhívásában megjelölt módon, határidőben és számlára - 907 900 (Kilencszázhétezer-kilencszáz) Ft feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság az ítéletében megállapította, hogy „alperesek, mint Cg.... számon bejegyzett **KFT** tagjai és ügyvezetői a fizetési képtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetői feladataikat nem a hitelezők érdekeinek figyelembe vételével látták el, I.r. és II.r. alperesek üzletrészüket rosszhiszeműen ruházták át III.r. alperesre, ezáltal a felperes 11 399 106 Ft összegű követelésének kielégítését megghiúsították”.

Kötelezte az alpereseket, hogy egyetemlegesen fizessenek meg a felperesnek 15 napon belül 11 349 106 Ft-ot.

Kötelezte továbbá az alpereseket, hogy fizessenek meg együttesen a Magyar Államnak - külön felhívásra - 683 946 Ft eljárási illetéket, a felperesnek pedig 200 000 Ft perköltséget.

Az ítéletben megállapított tényállás szerint az I.r. és II.r. alperesek 2004. évben 3 000 000 Ft jegyzett tőkével létrehozták a **KFT-ot** (a továbbiakban: **KFT.**), amely gazdasági társaságnak 2010. február 24. napjáig önálló képviseleti joggal rendelkező ügyvezetői is voltak.

2010. február 24-én az I.r. és II.r. alperesek az üzletrészeiket átruházták a III.r. alperesre, ezzel egyidejűleg pedig lemondtak a társaság képviseletéről is, amely nyilatkozataikra tekintettel az ügyvezetői tisztségük a tagsági jogviszonyukkal azonos időpontban, 2010. február 24-én megszűnt.

A III.r. alperes az általa megvásárolt gazdasági társaságot ténylegesen nem működtette, a kft. 2009., 2010. és 2011. évi mérlegeit nem helyezte letétbe, a társaságnak az I.r. és II.r. alperesektől átvett iratait pedig költözése közben „elvesztette”.

A **KFT.**-vel szemben 2012. évben felszámolási eljárás indult, amelyben a Nyíregyházi Törvényszék megállapította a társaság fizetéseképtelenségét és 2012. július 21-i (helyesen: július 11-i) kezdő időponttal elrendelte a felszámolását.

A III.r. alperes a jogszabályban előírt adatszolgáltatási és iratátadási kötelezettségének a felszámoló irányába nem tett eleget.

A felszámolási eljárás során a felperes „a 2008-2009. évi adóhiányok miatt” hitelezői igénybejelentést tett, amelyet a felszámoló visszaigazolt.

Az elsőfokú bíróság megállapította továbbá, hogy „a számú felszámolási eljárásban az adós cég jogutód nélkül megszűnt, a NAV 11 349 106 Ft összegű hitelezői igénye kielégítésre nem került. A cégbíróság a társaságot 2014. november 18. napján közzétett végzésével törölte a cégjegyzékből”.

A cégjegyzékben feltüntetett végrehajtási eljárások adatai alapján az elsőfokú bíróság tényként állapította meg azt is, hogy a **KFT.** már az I.r. és II.r. alperesek irányítása alatt fizetéseképtelenné vált, a tartozásait 2008. (helyesen: 2008.) januárjától nem fizette.

Az iratokhoz F/9. alatt csatolt adóhatósági határozat adatai alapján az elsőfokú bíróság megállapította továbbá, hogy a **KFT.** nevében II.R. ALPERES NEVE II.r. alperes 2009. július 16-án kérelmet terjesztett elő az elsőfokú adóhatósághoz a társaság 2 814 178 Ft összegű adótartozásának 12 havi egyenlő részletben történő megfizetésére. Az adóhatóság a kérelmet elutasította, az erről meghozott határozatában - egyebek mellett - rögzítette, hogy a társaság tartozása a határozat meghozatalának napjáig 4 460 059 Ft-ra emelkedett.

Az elsőfokú bíróság tényként állapította meg azt is, hogy a II.r. alperes tulajdonát képező, a mendei vasútállomáson található büfét 2008. évet megelőzően felújították, azon 4 000 000 Ft-ot meghaladó értékű beruházást végeztek el. A felújítási költségek elszámolásáról a **KFT.** iratainak hiányában érdemi információ nincs, azonban a társaság 2008. évi mérlegéhez csatolt főkönyvi kivonatokról, valamint az I.r. és II.r. alpereseknek az eljárás során tett nyilatkozataiból az elsőfokú bíróság azt a következtetést vonta le, hogy a beruházás költségeinek elszámolása a társaság terhére történt.

A felperes a jelen pert 2014. január 8-án indította, az eredeti keresetében pedig „A csődeljárásról és a felszámolási eljárásról” szóló, többször módosított 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 33/A. §-ának (1) és (3) bekezdései alapján annak megállapítását kérte a

bíróságtól, hogy az alperesek mint a **KFT.** volt képviselői a társaság fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetében ügyvezetési feladataikat nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látták el és ezáltal az adóhatóság 11 349 106 Ft összegű követelésének teljes mértékű kielégítését megíúsították. Kérte továbbá, hogy a bíróság 11 349 106 Ft vagyoni biztosíték nyújtására kötelezze az alpereseket.

Az elsőfokú ítéletben rögzítettek szerint a **KFT.**-vel szemben indult felszámolási eljárás befejezését követően a felperes a keresetét módosította, a módosított keresetében pedig azt kérte, hogy a bíróság - az általa az eredeti keresetben előadottak alapján - a Cstv. 63/A. §-a szerint kötelezze az alpereseket a felszámolási eljárásban meg nem térült követelésének a megfizetésére.

Az I.r. és II.r. alperesek a velük szemben előterjesztett kereset elutasítását kérték. Előadták, hogy az üzletrész értékesítésekor a társaságnak már semmilyen vagyona nem volt, ezért az értékesítés a hitelezők helyzetében semmilyen változást nem eredményezett, ők tehát az üzletrészek értékesítése következtében hátrányosabb helyzetbe nem kerültek. Hivatkoztak arra is, hogy az üzletrészek értékesítésekor jóhiszeműen, a hitelezők érdekeinek figyelembevételével jártak el, mivel bíztak abban, hogy a III.r. alperes a társaságot tovább működteti, a befolyó bevételekből pedig lehetősége lesz a már fennálló tartozások kiegyenlítésére.

A III.r. alperes az ellenkérelmében - annak tartalma szerint - ugyancsak a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság a felperes módosított keresetét mindhárom alperessel szemben megalapozottnak találta.

A döntése jogszabályi alapjaként a Cstv. 63/A. §-ának a felszámolás kezdő időpontjában hatályos rendelkezéseit jelölte meg és megállapította, hogy a jogszabályban meghatározott feltételek közül azt, hogy az I.r. és II.r. alperesek a felszámolás elrendelését megelőző 3 éven belül a **KFT.** többségi befolyással rendelkező tagjai és ügyvezetői voltak (figyelemmel a régi Ptk. 689. §-ában foglaltakra is), továbbá, hogy a társaságnak a jegyzett tőkéje 50%-át meghaladó mértékű tartozása állt fenn, amely a felszámolási eljárás során nem térült meg, a cégnyilvántartás adatai, valamint a felszámolási eljárás adatai igazolták.

Ezért ahhoz, hogy mentesüljenek a Cstv. 63/A. §-a szerinti felelősségük megállapítása alól, az I.r. és II.r. alpereseknek vagy azt kellett (volna) bizonyítaniuk, hogy a tartozás az üzletrészek értékesítését követően halmozódott fel vagy azt, hogy az átruházás során jóhiszeműen, a hitelezők érdekeinek figyelembevételével jártak el.

Az elsőfokú bíróság megállapítása szerint azonban az I.r. és II.r. alperesek a megjelölt körülmények egyikét sem bizonyították.

Megállapította, hogy a tartozásnak az üzletrészek értékesítése utáni időpontban történt keletkezésével összefüggésben az alperesek bizonyítást nem is ajánlottak fel.

A III.r. alperes nyilatkozataiból ugyanakkor kétséget kizáróan megállapítható volt, hogy ő a társaságot nem működtette, szerződéseket nem kötött, amelyre tekintettel az ő ügyvezetése alatt legfeljebb a korábban felhalmozott tartozások kamatai, illetve a saját mulasztása miatti eljárási illeték és egyéb költségek merülhettek fel. Ennek összegszerű elhatárolását azonban az elsőfokú bíróság szükségtelennek tartotta. Ezt a megállapítását

pedig azzal indokolta, hogy a rendelkezésére állt adatokból megállapíthatóan az I.r. és II.r. alperesek a vevő kiválasztásakor nem jártak el kellő körültekintéssel, ilyen módon a hitelezők érdekeit sem tartották szem előtt, mivel nem bizonyosodtak meg arról, hogy a vevő átlátja egy gazdasági társaság működtetésével járó kötelezettségeket, bír olyan szakértelemmel és kapacitással, amely alkalmassá teszi a részére szerzett munka elvégzésére és ezáltal a hitelezői követelések megfizetésére.

Erre tekintettel pedig az I.r. és II.r. alperesek felelnek az üzletrészeik átruházása után keletkezett kamat - és járulék tartozásokért is.

Az I.r. és II.r. alpereseknek a jóhiszeműségükre, valamint a hitelezői érdekek figyelembevételére való hivatkozását az elsőfokú bíróság ugyancsak megalapozatlannak találta.

Ezzel összefüggésben rámutatott, hogy az I.r. és II.r. alpereseknek a vevő kiválasztásánál kellett volna körültekintően, jóhiszeműen eljárniuk, amelyet azonban a III.r. alperesnek a vásárlást követően tanúsított passzív és hanyag magatartása teljes mértékben cáfolt.

A jóhiszeműség vizsgálata kapcsán az I.r. és II.r. alperesek terhére értékelte továbbá az elsőfokú bíróság, hogy bár a II.r. alperes a részletfizetés iránti kérelmében még azt adta elő, hogy nagyon szeretné megőrizni a vállalkozását, a kérelme elutasítását követő egy hónapon belül azonban az I.r. és II.r. alperesek értékesítették az üzletrészeiket.

E körben ugyancsak az I.r. és II.r. alperesek terhére értékelte az elsőfokú bíróság, hogy a rendelkezésre álló adatok szerint a II.r. alperes tulajdonát képező ingatlanon 2006. és 2008. között végrehajtott beruházás költségeinek elszámolása a **KFT.** terhére történt, amelynek következtében a II.r. alperes gazdagodott az elvégzett beruházások értékével.

A III.r. alperes marasztalását az elsőfokú bíróság azzal indokolta, hogy „a III.r. alperes felelősségét a passzív magatartása alapján kellett megállapítani. Aki céget vásárol, annak a hitelezői igények kielégítése érdekében szerződéseket kell kötni, a vásárolt céget üzemeltetni kell, a III.r. alperessel kötelezettséget nem tett eleget. A tartozással vásárolt cégnél ez a kötelezettség fokozottan áll fenn”.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az I.r. és II.r. alperesek nyújtottak be fellebbezést, amelyben elsődlegesen annak megváltoztatását és a felperes keresetének elutasítását, másodlagosan pedig az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak új eljárás lefolytatására és újabb határozat hozatalára utasítását kérték.

Előadták, hogy velük szemben a felperes a keresetét a Cstv. 63/A. §-ára alapította, az elsőfokú bíróság azonban - ettől eltérően - az ítéletét velük szemben is a Cstv. 33/A. §-a szerint hozta meg, illetve az ítélet rendelkező részében összekeveredik a velük, illetve a III.r. alperessel szembeni kereseti kérelemről szóló döntés.

Az elsőfokú ítélet érdemi megállapításait illetően pedig sérelmezték, hogy a bíróság a terhükre róttá, hogy a tartozás későbbi felhalmozódására nézve bizonyítást nem ajánlottak fel.

Állították, hogy a felperes módosított kereseti kérelme tekintetében az elsőfokú bíróság nem teljesítette a Pp. 3. §-ának (3) bekezdésében előírt tájékoztatási kötelezettségét, amely vélhetően azzal állt összefüggésben, hogy az elsőfokú bíróság sürgősségnek látta a keresetben érvényesített követelésnek az alperesek közötti „elhatárolását”.

Az I.r. és II.r. alperesek véleménye szerint azonban ennek tisztázása nélkül az ítélet megalapozatlan, ezáltal pedig jogszabálysértő.

Hivatkoztak arra is, hogy etekintetben az ítéletben megállapított tényállás ellentmondásos, hiszen abban a bíróság velük szemben „4 000 000 Ft-hoz közeli” tartozás tényét állapítja meg, amely lényegesen kevesebb az ítélet rendelkező részében megállapított marasztalási összegnél.

Hangsúlyozták, hogy a perben elengedhetetlen annak tisztázása, hogy a keresetben megjelölt tartozás pontosan mikor, milyen jogcímen keletkezett, mivel ők csak ennek ismeretében tudnak bizonyítást felajánlani az általuk vitatott tételekre.

Fenntartották azt az állításukat, miszerint annak következtében, hogy az üzletrészek átruházásának időpontjában a **KFT.**-nek vagyona már nem volt, az ügyletkötéssel összefüggésben a rosszhiszeműségüket nem lehet megállapítani.

Vitatták az elsőfokú bíróságnak azt a megállapítását is, hogy a tagi kölcsönből finanszírozott beruházás következtében a II.r. alperes gazdagodott volna.

Utóbb csatolták az iratokhoz a felperes 2012. augusztus 15-én keltezett hitelezői igénybejelentését és az azt módosító, a felszámolóhoz 2013. augusztus 5-én írt levelét, az azokban foglaltakra hivatkozással pedig állították, hogy a rendelkezésre álló adatokból azt sem lehet tényszerűen megállapítani, hogy a felperes milyen jogcímen és milyen esedékességű követeléseket érvényesített a keresetében, amely információk alapfeltételei lettek volna a kereset megalapozott elbírálásának.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében - tartalma szerint - az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását és az alperesek másodfokú perköltség fizetésére kötelezését kérte.

A felperes álláspontja szerint az a körülmény, hogy a végleges keresetét az I.r. és II.r. alperesekkel szemben a Cstv. 63/A. §-ára alapította, nem zárta ki annak lehetőségét, hogy az elsőfokú bíróság az ítélete indokolásában „kitérjen a per korábbi szakaszában bizonyított tényekre”.

Állította, hogy a 2014. január 6-án keltezett beadványa mellékleteként csatolt okiratokkal igazolta a keresetben érvényesített követelése kialakulását, illetve a tartozás összegének változását. Eszerint pedig a keresetben megjelölt követelésből mindössze 140 000 Ft az az összeg, amely közvetlenül a III.r. alperes mulasztásaihoz köthető, minden további kötelezettség az I.r. és II.r. alperesek időszakában keletkezett, vagy került utólagosan megállapításra.

Utóbb a felperes a fellebbezési ellenkérelmét kiegészítette azzal, hogy a perben irreleváns a keresetben szereplő követelése keletkezésének időpontja, valamint annak összetétele, mivel az alperesek „mintegy kártérítési felelősséggel tartoznak a veszteséget elszenvedő hitelezővel szemben a Cstv. 63/A. §-a alapján”.

Az alperesek helytállási kötelezettsége ugyanis nem az általuk okozott vagyoni hátrány erejéig, hanem az adós (**KFT.**) ki nem elégített kötelezettségeiért áll fenn.

Utalnak arra is, hogy „a hitelezői veszteségük” mértékét a bíróság az számú jogerős végzésében már megállapította, ezért az ítélt dolognak minősül.

Az ítéltótblának a Pp. 256/A. §-ának (3) bekezdése szerinti felhívására a felek egyike sem kérte az ügyben tárgyalás tartását, ezért az ítéltótbla a Pp. 256/A. §-ának (4) bekezdése alapján - utalva a Pp. 256/A. §-a (1) bekezdésének f) pontjára - a fellebbezést tárgyalás tartása nélkül bírálta el.

Az ítéletábra mindenekelőtt megállapította, hogy az elsőfokú bíróság helytelenül rögzítette az ítéletében a felperes végleges kereseti kérelmét, mivel abban a felperes egyrészt nem 11 349 106 Ft, hanem 11 399 106 Ft megfizetésére kérte egyetemlegesen kötelezni az alpereseket, másrészt a marasztalás jogalapjaként csak az I.r. és II.r. alperesek esetében jelölte meg a Cstv. 63/A. §-át, míg a III.r. alperes esetében a végleges keresetét a Cstv. 33/A. §-ának (1) bekezdésére alapította (31. sorszámú felperesi beadvány; 37-I. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 1-2. oldala). (A megjelölt módon előterjesztett kereseti kérelemre tekintettel járhatott el jogi képviselő nélkül a III.r. alperes a perben. Amennyiben ugyanis a kereseti kérelem vele szemben is a Cstv. 63/A. §-án alapult volna, úgy a Pp. 73/A. §-a (1) bekezdésének b) pontja alapján a III.r. alperes számára is kötelező lett volna a jogi képviselőt a perben.)

A felperesnek az így előterjesztett kereseti kérelmei pedig olyan önállóan elbíráható kérelmek voltak, amelyek tárgyában hozott döntés csak az adott kereseti kérelemmel érintett alperesre terjedt ki, amelynek következtében az I.r. és II.r. alperesek, valamint a III.r. alperes között fennálló pertársaság nem minősült a Pp. 51. §-ának a) pontja szerinti egységes pertársaságnak.

Ebből pedig az következik, hogy az I.r. és II.r. alpereseknek az elsőfokú ítélet ellen benyújtott fellebbezése a III.r. alperesre nem hatott ki, amelyre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletének a III.r. alperesre vonatkozó rendelkezéseket tartalmazó részei a Pp. 228. §-ának (3)-(4) bekezdéseiben foglaltak alapján (rész)jogerőre emelkedtek.

Ezért az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét csak az I.r. és a II.r. alperesekre vonatkozó rendelkezések tekintetében, a részükről előterjesztett fellebbezés, valamint a felperes részéről benyújtott fellebbezési ellenkérelem korlátai között bírálta (bírálhatta) felül, figyelemmel a Pp. 253. §-ának (3) bekezdésében foglaltakra.

Az ítéletábra a **KFT.** nyilvános cégadatai alapján az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást kiegészíti azzal, hogy a Nyíregyházi Törvényszék Cégbírósága a 2012. január 3-án meghozott és 2012. február 6. napján jogerőre emelkedett számú végzésével a **KFT.**-t a további működéstől eltiltotta, a céget megszűntnek nyilvánította és kezdeményezte a felszámolását.

Az így kiegészített tényállás alapján pedig az ítéletábra azt állapította meg, hogy az I.r. és II.r. alperesek fellebbezése a túlnyomó részében nem megalapozott.

Az ítéletábra mindenekelőtt észlelte, hogy bár a felperes a végleges keresetében 11 399 106 Ft megfizetésére kérte egyetemlegesen kötelezni az alpereseket, az elsőfokú bíróság őket 11 349 106 Ft megfizetésére kötelezte anélkül, hogy a kereset ezen felüli részének elutasításáról rendelkezett volna. Ezzel ugyan az elsőfokú bíróság eljárási szabálysértést követett el, azonban az ítéletábra megállapítása szerint ez az eljárási szabálysértés nem volt olyan súlyos, amely az ügy érdemi elbírálására kihatott volna, a másodfokú eljárásban pedig orvosolható volt akként, hogy az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a keresetet részben elutasító ítéletnek minősítette és azt ekként bírálta felül.

Az ítélet érdemi felülbírlata kapcsán pedig az ítéletábra mindenekelőtt arra mutat rá, hogy az elsőfokú bíróság tévesen hivatkozott az ítéletében a Cstv. 63/A. §-ának a **KFT.**-vel

szemben indult felszámolási eljárás kezdő időpontjában hatályos rendelkezéseire, mint a kereset elbírálása során alkalmazandó jogszabályra.

A bíróságok által kialakított ítélkezési gyakorlat szerint a tag korlátlan felelősségének megállapítására irányuló keresetet a felelősség átfordulását megalapozó magatartás tanúsításának időpontjában hatályos jogszabályi rendelkezések szerint kell elbírálni (BDT2008.1878.).

Ezért az I.r. és II.r. alperesek helytállóan idézték a fellebbezésükben a Cstv. 63/A. §-ának az üzletrészeik értékesítésekor hatályban volt rendelkezését, amely szerint amennyiben az adós ellen megindított felszámolást cégbíróági megszüntetési eljárás előzte meg, és az adós a felszámolás kezdő időpontjában saját tőkéjének 50%-át meghaladó tartozást halmozott fel, a felszámoló, vagy a hitelező kereseti kérelmére a bíróság megállapítja, hogy a felszámolási eljárás megindítását megelőző 3 éven belül részesedését átruházó, többségi befolyással (régi Ptk. 685/B. §) rendelkező volt tag (részvényes) korlátlanul felel az adós ki nem elégített kötelezettségeiért, kivéve, ha bizonyítja, hogy a vagyoni hányad átruházásnak időpontjában az adós fizetőképes volt, a vagyonvesztés csak ezt követően következett be, illetve az adós ugyan nem volt fizetőképes, de a tag (részvényes) az átruházás során jóhiszeműen járt el.

A Cstv. 63/A. §-ának a jelen ügyben alkalmazandó szabályai szerint tehát az üzletrészt átruházó volt tag felelősségének megállapítására a következő feltételek együttes fennállása esetén kerülhet sor:

- az adós ellen megindított felszámolási eljárást cégbíróági megszüntetési eljárás előzte meg,
- a felszámolási eljárás kezdő időpontjában az adósnak a saját tőkéje 50%-át meghaladó tartozása állt fenn,
- a volt tag az üzletrésze átruházásakor többségi befolyással rendelkezett,
- az üzletrész átruházására a felszámolási eljárás megindítását megelőző 3 éven belül került sor.

A jogszabály szövege ugyan a felelősség „megállapításáról” szól, de a Cstv. 33/A. §-ánál alkalmazott ún. kétlépcsős szabályozás (a minden hitelezőre kiterjedő hatályú megállapítási perek, valamint az egyes hitelező követelések tárgyában indítható marasztalási perek elkülönült szabályozása) hiányában ezekben a perekben a felperesnek marasztalásra irányuló keresetet kell előterjesztenie, a bíróságnak pedig - a feltételek fennállása esetén - annak megfelelő tartalmú határozatot kell hoznia.

A jelen esetben a marasztalási kereset előterjesztésének feltételei fennálltak, hiszen a felszámolási eljárás már befejeződött és abban a felperes hitelezői igénye nem nyert kielégítést.

Ezért az elsőfokú bíróság az I.r. és II.r. alperesek tekintetében jogszerűen csak a kereset elutasítására, vagy az I.r. és II.r. alperesek marasztalására vonatkozó határozatot hozhatott volna, megállapítást tartalmazó rendelkezéseket azonban nem.

Ezért az elsőfokú bíróság ítéletének ezeket a rendelkezéseit az I.r. és II.r. alperesek alappal sérelmezték a fellebbezésükben.

Az I.r. és II.r. alpereseknek a Cstv. 63/A. §-a szerinti felelősségét megalapozó konjunktív feltételek fennállását pedig - figyelemmel az ítéltábla által kiegészített tényállásra is - a felperes bizonyította, e feltételek meglétét lényegében az alperesek sem tették vitássá. Ezért az I.r. és II.r. alperesek csak abban az esetben mentesülhettek (volna) a felelősségük megállapítása alól, ha azt bizonyítják, hogy

- az üzletrészeik átruházásának időpontjában a **KFT.** fizetőképes volt,
- a vagyonvesztés csak ezt követően következett be, illetve
- a **KFT.** ugyan nem volt fizetőképes, de ők az üzletrészeik átruházása során jóhiszeműen jártak el.

Az ítéltábla megállapítása szerint az elsőfokú bíróság a rendelkezésre állt bizonyítékok okszerű értékelése és mérlegelése alapján állapította meg, hogy az I.r. és II.r. alperesek a mentesülésükhöz szükséges feltételeket nem bizonyították.

Azt, hogy az üzletrészeik átruházásakor a **KFT.** fizetőképes lett volna, az I.r. és II.r. alperesek nem is állították, illetőleg a fizetéseképtelenség tényét maguk is elismerték.

Nem bizonyították az I.r. és II.r. alperesek azt sem, hogy a társaság vagyonvesztése az üzletrészeik értékesítését követően következett be, ellenkezőleg, maguk adták elő, hogy a tagsági jogviszonyaik megszűnésekor a kft. már semmilyen vagyonnal nem rendelkezett.

Ezzel összefüggésben az ítéltábla kiemeli, hogy a Cstv. 63/A. §-ának a jelen ügyben alkalmazandó szabályai még a vagyonvesztés későbbi bekövetkezésének, nem pedig a tartozás későbbi felhalmozódásának a bizonyítását határozták meg a felelősség alóli mentesülés egyik feltételeként.

Erre tekintettel pedig érdemben helyes volt az elsőfokú bíróságnak az a megállapítása, amely szerint az I.r. és II.r. alperesekkel szemben előterjesztett kereset elbírálása szempontjából nem volt jelentősége annak, hogy a felperesnek a felszámolási eljárásban meg nem térült követelése mikor és milyen jogcímen keletkezett, a tartozás kinek felróható okból halmozódott fel.

A vagyonvesztés későbbi bekövetkezését, mint a felelősség alóli mentesülésüket eredményező releváns körülmény fennállását azonban az I.r. és II.r. alperesek az eljárás során nem is állították. Arra vonatkozó tényállítás hiányában pedig e mentesülési feltétel bizonyításával összefüggésben az elsőfokú bíróságot a Pp. 3. §-ának (3) bekezdésében előírt tájékoztatási kötelezettség sem terhelte.

Tény, hogy az elsőfokú bíróság a tartozás későbbi felhalmozódása tekintetében sem adott a jogszabályban előírtaknak megfelelő tartalmú tájékoztatást az I.r. és II.r. alpereseknek, azonban ezzel eljárási szabálysértést szintén nem követett el, mivel a Cstv. 63/A. §-ának a jelen ügyben alkalmazandó rendelkezései szerint ennek a körülménynek a kereset elbírálása szempontjából nem lehetett jelentőséget tulajdonítani.

Az I.r. és II.r. alperesek felelősség alóli mentesülésnek harmadik esete az lehetett volna, ha a jóhiszeműségüket bizonyítják.

Etekintetben az elsőfokú bíróság ugyancsak elmulasztotta az I.r. és II.r. alperesek szabályszerű tájékoztatását az őket terhelő bizonyítási kötelezettségről, azonban ennek az adott esetben azért nem kellett jelentőséget tulajdonítani, mert a peradatokból kétséget kizáróan megállapítható volt, hogy az I.r. és II.r. alperesek etekintetben tisztában voltak az őket terhelő bizonyítási kötelezettséggel, ezért az eljárási jogukat megfelelően gyakorolhatták és gyakorolták is. Az 1/2009. (VI.24.) PK vélemény 3. pontja szerint

ugyanis a bíróságnak a tájékoztatást abban az esetben kell - egyebek mellett - megadnia, ha a fél nincs kellőképpen tisztában a bizonyítási kötelezettsége tartalmával, amely az adott esetben nem volt megállapítható.

Az ebben a körben lefolytatott bizonyítási eljárás adatai alapján pedig az elsőfokú bíróság a rendelkezésre állt bizonyítékok helytálló értékelése és mérlegelése alapján jutott arra a következtetésre, hogy az I.r. és II.r. alperesek jóhiszeműségét az üzletrészeik átruházása kapcsán nem lehetett megállapítani.

Alaptalanul hivatkoztak az I.r. és II.r. alperesek arra, hogy mivel az üzletrészeik értékesítésekor a **KFT.**-nek már semmilyen vagyona nem volt - ezáltal az ügyletkötés a hitelezők helyzetében semmilyen változást nem eredményezett - kizárt a rosszhiszeműségük megállapítása.

A vagyoni hányad rosszhiszemű átruházása miatti felelősség megállapítására vonatkozó szabályoknak a Cstv.-be való beiktatásával a jogalkotó azt kívánta elérni, hogy a felszámolás alá került gazdasági társaság hitelezőinek ki nem elégített követeléseikért a társaság aktuális tagjai mellett azok a volt tagok is legyenek helytállni kötelesek, akik a társaságban meglévő részesedésüket éppen a tagi felelősségre vonásuk elkerülése érdekében ruházták át.

Ennek a jogalkotói célnak a tükrében pedig az a körülmény, hogy a részesedés átruházásakor a cég már teljesen vagyontalan volt, éppen az átruházók rosszhiszeműségét támasztja alá.

A vagyoni részesedés rosszhiszemű átruházása kapcsán a hitelezői érdekek sérelme nem abban nyilvánul meg, hogy az ügyletkötés eredményeként csökken az adós gazdasági társaság vagyona, hanem abban, hogy annak következtében a hitelezők számára hátrányosan megváltozik a ki nem elégített hitelezői követelésekért felelőssé tehető személyek (tagok) köre.

A jelen ügyben megállapított, nem vitás tényállás szerint a III.r. alperes az üzletrészek megszerzését követően a **KFT.**-t ténylegesen nem működtette, az adóhatóság, valamint a cégbíróság, utóbb pedig a felszámoló irányába fennálló kötelezettségeit nem teljesítette, a gazdasági társaságnak az I.r. és II.r. alperesektől átvett iratait „elvesztette”.

Mindezek az adatok pedig azt támasztották alá, hogy az I.r. és II.r. alperesek vagy már eleve azzal a céllal ruházták át az üzletrészeiket, hogy mentesüljenek a tagi felelősségre vonásuk alól, vagy a vevő kiválasztásánál nem kellő körültekintéssel, hanyagul jártak el, amely körülmények - mindkét esetben - megalapozták a rosszhiszeműségüket.

Nem értett egyet ugyanakkor az ítéletábra az elsőfokú bíróságnak a II.r. alperes ingatlanán 2006-2008. években végrehajtott beruházással kapcsolatos megállapításaival.

Azt, hogy a beruházás elszámolása a társaság terhére történt és azzal a II.r. alperes gazdagodott, a rendelkezésre álló adatok alapján megalapozottan nem lehetett megállapítani. Ezért az elsőfokú bíróságnak a beruházás elszámolásával és annak az I.r. és II.r. alperesek terhére történő értékelésével kapcsolatos megállapításait az ítéletábra mellőzi.

A követelés összegszerűségét illetően az ítéletábra megállapította, hogy a felperes a marasztalásra irányuló módosított keresetének a 11 349 106 Ft feletti részét elutasító ítéleti rendelkezés ellen fellebbezést nem terjesztett elő, amelyre tekintettel az elutasítás jogszerűségét az ítéletábra sem vizsgálhatta.

Azt pedig, hogy a felszámolási eljárásban nyilvántartásba vett és ki nem elégített hitelezői követelése 11 349 106 Ft volt, a felperes a felszámoló által készített egyszerűsített zárójelentés csatolásával megfelelően igazolta, amelyet az I.r. és II.r. alperesek által a másodfokú eljárásban csatolt, a felperes módosított hitelezői igénybejelentését tartalmazó 2013. augusztus 5-én keltezett levél is alátámasztott.

Mindezekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság - keresetet részben elutasító - ítéletének fellebbezett rendelkezéseit a Pp. 253. §-ának (2) bekezdésében és a 253. §-a (3) bekezdésének utolsó mondatában foglaltak alapján részben és akként változtatta meg, hogy mellőzte az I.r. és II.r. alperesekkel szembeni megállapításra vonatkozó rendelkezéseket, az államnak külön felhívásra fizetendő eljárási illeték összegét pedig a marasztalás tényleges összege után „Az illetékekről” szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 42. §-a (1) bekezdésének a) pontja szerint számított mértékre leszállította.

(Az elsőfokú bíróság az államnak fizetendő eljárási illeték összegét - helytelenül - nem az általa megítélt 11 349 106 Ft, hanem a felperes végleges keresetében megjelölt 11 399 106 Ft alapulvételével határozta meg.)

Egyebekben pedig az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett rendelkezéseit a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta, figyelemmel arra is, hogy a jelen határozata folytán a felperes, valamint az I.r. és II.r. alperesek pernyertességének és pervesztességének aránya számottevően nem változott.

Az I.r. és II.r. alperesek fellebbezése a felperes marasztalásra irányuló kereseti kérelmének elutasítása tekintetében teljes egészében eredménytelen maradt.

Ezért az I.r. és II.r. alperesek egyrészt az Itv. 74. §-ának (3) bekezdése alapján irányadó „A költségmentesség alkalmazásáról a bírósági eljárásban” tárgyú 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (1) bekezdésében, a 15. §-ának (1) és (3) bekezdéseiben, valamint a Pp. 78. §-ának (1) bekezdésében foglaltak alapján kötelesek megtéríteni az államnak az illetékfeljegyzési joguk folytán le nem rótt, az Itv. 46. §-ának (1) bekezdésében foglaltak szerint meghatározott mértékű feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket.

A másodfokú eljárásban is kötelesek a túlnyomó részben pervesztesnek minősülő I.r. és II.r. alperesek megtéríteni a felperesnek a jogi képviselője jogtanácsosi munkadíjából származó, másodfokú perköltségét, amelynek összegét az ítéltábla „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló, módosított 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-ának (2), (5) és (6) bekezdései alapján határozta meg.

Debrecen, 2015. november 19.

Dr. Drexlerné dr. Karcub Edit sk. a tanács elnöke, Dr. Szűcs Lajos sk. előadó bíró, Dr. Dzsula Marianna sk. bíró

A kiadmány hitelül:

- kiadó -